

CESAR MILLAN

MET MELISSA JO PELTIER

Cesars aanpak voor puppy's

the house of books

Oorspronkelijke titel

How to raise the perfect dog through puppyhood and beyond

Uitgave

Harmony Books, a trademark of Random House, Inc., New York

Copyright © 2009 by Cesar Millan en Melissa Jo Peltier

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

Pinta Grafische Producties

Omslagfoto

Michael Rueter © MPH-E/S en Primal Intelligence

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3402 9

D/2012/8899/33

NUR 431

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Kennismaking met de pups

Junior, Blizzard, Angel en Mr. President

Junior

Toen ik voor het eerst bedacht dat ik een boek wilde schrijven over het opvoeden van de volmaakte hond, wilde ik voor een persoonlijk tintje zorgen en het ook echt aan den lijve ondervinden. Ik heb gemerkt dat het veel gemakkelijker is om iemand iets te leren aan de hand van voorbeelden uit het echte leven. Ik heb heel wat honden grootgebracht, maar ik wilde opnieuw al die verschillende stadia van het pup-zijn meemaken terwijl ik erover schreef, zodat ik precies wist waar ik het over had

als ik een bepaald gedrag onder de loep nam. Om dat te bereiken besloot ik vier pups van verschillend ras – een pitbull, een labrador retriever, een Engelse bulldog en een dwergschnauzer – in mijn eigen huis en met behulp van mijn eigen roedel op te voeden, uitgaande van mijn eigen ideeën over hondenspsychologie. Ik wil jullie, mijn lezers, laten zien hoe je problemen kunt voorkomen door jonge hondjes zo natuurlijk mogelijk op te voeden, zodat je in de toekomst geen verdere interventie nodig hebt. Het doel was niet om honden te heropvoeden, maar om evenwichtige honden groot te brengen en hondenbezitters te laten zien hoe ze de natuurlijke balans moeten handhaven die de hondjes al van Moeder Natuur hebben meegekregen. Daarom wilde ik ook honden met een bepaald aangeboren energieniveau, een niveau dat ik zelf ‘medium’ noem, want dat is zelfs ideaal voor een onervaren hondenbezitter. In het volgende hoofdstuk zullen we wat dieper ingaan op het selecteren van energie, maar houd dit idee wel in je achterhoofd terwijl we samen beginnen aan het avontuur van de kennismaking met de hondjes.

JUNIOR, DE PITBULL

Daddy met zijn beschermeling, Junior

Hoewel Junior, mijn pitbull, zijn opwachting al had gemaakt in een van mijn eerdere boeken, *A Member of the Family*, is hij volgens mij nog steeds de belangrijkste van de vier honden die ik in dit boek heb beschreven. Toen ik eraan begon, was Junior net anderhalf en dus midden in zijn hondse puberteit, die van ongeveer acht maanden tot drie jaar loopt. Vanaf de dag dat ik hem in huis haalde, hebben de camera's van *Dog Whisperer* en mijn eigen gegevens vrijwel iedere dag vastgelegd van zijn ontwikkeling van een onhandig kleutertje tot de energieke, zelfverzekerde en toch rustige tiener die hij vandaag de dag is. Er zijn heel wat geweldige lessen uit Juniors opvoeding die ik graag hier met jullie wil delen.

Het was voor mij persoonlijk heel belangrijk om een pitbullpup te gebruiken als rolmodel dat altijd bij de hand kon zijn voor mijn werk bij de heropvoeding van onevenwichtige honden. De slechte naam die pitbulls in de Verenigde Staten hebben, is naar mijn mening gewoon misdadig. Om te beginnen zijn pitbulls in de eerste plaats honden. Het zijn geen wilde dieren, het zijn gedomesticeerde honden net als andere gedomesticeerde honden. Natuurlijk zijn pitbulls niet altijd de ideale hond voor elk gezin, maar om het hele ras de schuld te geven van al die afschuwelijke voorvallen waarover we in de krant lezen, gaat wel voorbij aan het basisgegeven dat wij mensen verantwoordelijk zijn voor al die karaktertrekken die we bij pitbulls zo afkeuren, gewoon omdat we daar zelf behoefte aan hadden. Daar zijn wij verantwoordelijk voor. In de loop der eeuwen hebben wij deze honden genetisch gemanipuleerd tot ze sterke kaken kregen, een grenzeloos uithoudingsvermogen en een hoge pijngrens. Dat zijn de simpele, onopgesmukte gegevens van hun DNA. Maar zelfs in de hondenwereld is DNA niet allesbepalend. Pitbulls zijn bij hun geboorte niet agressief ten opzichte van honden of mensen, wij maken ze zo. Honderdduizenden pitbulls kwijnen overal in de Verenigde

Staten weg in kennels of asiels omdat ze oorspronkelijk door hun eigenaars zijn afgericht om ‘stoer’ te zijn en vervolgens door diezelfde eigenaars niet meer onder de duim konden worden gehouden. Veel van die honden, die uiteindelijk afgemaakt zullen worden, zijn gefokt voor het circuit van illegale hondengevechten en uiteindelijk door hun keiharde eigenaars de straat op geschopt omdat ze niet winstgevend genoeg waren. Ik weet uit ervaring dat pitbulls gewoon fantastische huisdieren zijn, zolang ze maar op de juiste manier gesocialiseerd zijn en worden opgevoed met dezelfde strikte regels, grenzen en beperkingen waaraan ze binnen hun natuurlijke roedel moeten voldoen.

Maar juist die aspecten van de pitbull die door de maatschappij zo vaak in een kwaad daglicht worden gesteld kunnen ook herleid worden tot uiterst positieve eigenschappen. Zo kunnen aangeboren karaktereigenschappen als vastberadenheid en uithoudingsvermogen naar buiten komen als onwrikbare trouw en geduld. Een evenwichtige pitbull is in staat om gedurende lange tijd rustig en vol respect te blijven wachten, tot zijn eigenaar het dier een nieuw bevel geeft of zegt wat het moet doen. Voor kleine kinderen of jonge hondjes kunnen pitbulls uitstekend als een opgewekte en toegeeflijke oppas fungeren, omdat ze dusdanig gebouwd zijn dat ze met gemak het geklim, geduw en getrek kunnen verdragen van jonge kinderen of honden. Een goed gesocialiseerde, evenwichtige pitbull kan allerlei kinderfratsen verduren zonder zijn geduld of zijn goede humeur te verliezen. Ik breng Junior meer groot als ‘hond’ dan als ‘pitbull’ en ik ben ervan overtuigd dat ik met zijn hulp en met de hulp van mijn volwassen pitbull, Daddy, iedereen met een onberedeneerd vooroordeel tegen dit ras van gedachten kan laten veranderen.

Elke lezer die mijn televisieprogramma heeft gezien zal inmiddels wel vertrouwd zijn met de gevoelvolle groene ogen en het gezette gouden lijf van mijn trouwe metgezel, Daddy. Daddy is in-

middels bijna zestien jaar en hij heeft alles meegemaakt waar een moderne hond van kan dromen: hij heeft samen met mij de hele Verenigde Staten afgereisd en zelfs over de rode loper gewandeld bij de uitreiking van de Emmy's. Daddy's oorspronkelijke eigenaar, de rapper Redman, heeft mijn hulp ingeroepen bij de opvoeding van Daddy, toen hij nog maar een speelse pup van drie maanden was. Dat was echt de volmaakte tijd om een begin te maken met het vormen van zijn jeugdige brein. Daddy was een gretige en leergierige pupil van zowel mensen als honden en hij is opgegroeid tot het beste en meest positieve rolmodel dat iemand zich voor zijn gewraakte ras kan indenken. Tegenwoordig heeft hij zijn eigen schare trouwe fans en zelfs een eigen Facebook-pagina! En die glanzende reputatie is absoluut verdiend. Inmiddels ben ik officieel eigenaar van Daddy. Tussen hem en mij bestaat een band die door natuur noch wetenschap verklaard kan worden. Volgens mij hebben we inmiddels een soort ideale eenheid tussen mens en dier bereikt, een eenheid die ik graag als voorbeeld gebruik om mijn cliënten ervan te overtuigen dat dit soort gezonde intimiteit met hun huisdier niet alleen bestaat maar ook voor hen haalbaar is.

In tientallen afleveringen van *Dog Whisperer*, waarin mijn hulp wordt ingeroepen om te helpen met onevenwichtige honden, heeft Daddy ontegenzeggelijk zijn sporen verdiend als de hond die me altijd terzijde staat. Maar in de meeste gevallen is hij ook mijn leraar en draait het er uiteindelijk op uit dat hij mij laat zien wat de volgende stap is in plaats van andersom. Daddy beschikt over die zeldzame eigenschap die je pas krijgt als je een heleboel ervaring hebt en al een flink aantal jaartjes meeloopt: echte wijsheid. Omdat hij qua energie volkomen uitgebalanceerd is, komt het wel eens voor dat Daddy's aanwezigheid al voldoende is om een problematische hond helemaal te laten omslaan. En soms, als ik niet precies weet wat ik met een bepaald geval aan moet, haal

ik Daddy erbij en kijk nauwkeurig toe hoe hij zich gedraagt. Een van de belangrijkste dingen waarop ik bij al mijn cursussen blijf hameren – en waar ik ook met name de aandacht op wil vestigen bij de opvoeding van pups – is dat je van een evenwichtige, volwassen hond meer kunt leren dan van alle boeken, folders en video's bij elkaar. In het hondenhok van Daddy hangen geen diploma's of getuigschriften aan de muur, maar naar mijn mening is hij de grootste expert in het heropvoeden van honden.

Zelfs nu hij bejaard is, scheidt Daddy evenveel vreugde in de kleine dingen van het leven als in de tijd dat hij nog een pup was, maar in fysiek opzicht begint hij toch lichamelijke gebreken te krijgen. Nog niet zo lang geleden begon het ineens tot me door te dringen dat hij niet voor eeuwig de rol van mijn beste vriend, mijn kameraad en hulp-Dog Whisperer zal kunnen vervullen. Ik heb hondenuitvoerders wel eens opmerkingen horen maken in de trant van 'ik krijg nooit meer zo'n hond als hij', of 'ik zal nooit meer van een andere hond kunnen houden, want er komt nooit meer een hond die zo fantastisch is'. En natuurlijk is het waar dat er nooit meer precies zo'n hond als Daddy zal komen, maar toen ik aan dit boek begon, was ik er echt van overtuigd dat het mogelijk is om een andere hond op te voeden die net zo stabiel en net zo goedgemanierd zou worden als Daddy en waarmee ik net zo'n twee-eenheid zou worden als dat met Daddy het geval was. Ik had een plan. Daddy zou er zelf voor zorgen dat de volgende generatie net zo geweldig werd als hij door me te helpen bij de opvoeding van zijn ideale opvolger!

DE BENOEMING VAN DE OPVOLGER

Een dierenartsassistent met wie ik al een hele tijd bevriend ben en die toevallig ook nog eens uit hetzelfde district in Mexico

komt als ik – Sinaloa – heeft niet alleen begrip voor mijn filosofie over de manier waarop honden opgevoed moeten worden, hij is het er ook roerend mee eens. Daar komt nog eens bij dat hij zelf ook een pitbullteefje heeft waarvan ik wist dat ze niet alleen kalm en evenwichtig was, maar ook een ideale ‘kinderjuf’ voor zijn eigen kinderen. Mijn vriend vertelde dat hij zijn hond had laten dekken door een zorgvuldig uitgezochte reu en dat ze inmiddels een nestje had. Omdat hij wist dat Daddy over een tijdje met pensioen zou moeten gaan en dat ik daar behoorlijk over in zat, nodigde hij me uit om langs te komen en ze te bekijken, met de opmerking: ‘Wie weet, misschien zit de opvolger van Daddy er wel bij.’

Toen Daddy en ik bij het huis van mijn vriend aankwamen om het nest te bekijken, constateerde ik tot mijn grote opluchting dat het teefje nog steeds even lief, vriendelijk en onderdanig was tegen zijn kinderen als ik me herinnerde. Ze had het ideale temperament voor een gezinshond en was daarnaast een actieve, opmerkzame en bezorgde moeder voor haar pups. Het temperament van de ouders van een pup is van levensbelang, omdat het een erfelijke eigenschap is. Mijn vriend liet me een foto zien van de vader van de pups, ook een goed opgevoede, gezonde pitbull, die eveneens prijzen had gewonnen als tentoonstellingshond. Hoewel ik het dier niet in levenden lijve kon zien – het was inmiddels weer terug naar huis, in een andere staat – wist ik dat tentoonstellingshonden per definitie over meer zelfbeheersing, geduld en evenwichtigheid moeten beschikken dan de doorsnee gezinshond. Terwijl ik het nest vol snoezige, onhandige, acht weken oude pups bekeek, viel een van de hondjes me onmiddellijk op. Hij was helemaal grijs met een wit vlekje op zijn borst en hij had ontzettend lieve, zachtblauwe oogjes. Hij was een zogenaamde blauwe pitbull. En hoewel hij qua uiterlijk totaal niet op Daddy leek, deed zijn rustige gedrag me meteen aan hem denken.

Ik voelde me direct aangetrokken tot deze specifieke pup, maar in dit geval was ik niet de meest ervaren hondenfluisteraar in de kamer. Dit was iets wat Daddy op moest knappen. Iedere hond kan je veel meer vertellen over een ander dier – of het nu om een hond, een kat of een mens gaat! – dan een mens en dat is dan ook de reden waarom ik het instinct van mijn honden altijd heel serieus neem. Het is zelfs zo dat ik Daddy of een van mijn andere evenwichtige honden vaak meeneem naar zakenafspraken, om te zien hoe de honden reageren op mensen die ik voor het eerst ontmoet. Als een van mijn vriendelijke, kalme en onderdanige honden om onverklaarbare redenen wegkruipt voor iemand of die bepaalde persoon negeert of op een andere manier mijdt, dan neem ik daar goede notie van. Misschien probeert mijn hond me wel iets duidelijk te maken.

Ik liep samen met Daddy terug naar de kamer vol speelse pitbullpups: een waardige oudere staatsman die een bezoek brengt aan een lawaaijige kleuterklas. Het was me al opgevallen dat een van de pups zich een tikje dominant gedroeg ten opzichte van de kinderen van het gezin – door ze te beklimmen en naar ze te happen – dus ik probeerde hem aan Daddy voor te stellen. Daddy begon meteen te grommen en draaide zich om. Op zijn leeftijd kan hij het geduld en de energie voor onbeleefde, opdringerige jongeren niet meer opbrengen. Een andere pup die ik uitzocht – een kereltje met een laag energieniveau – interesseerde Daddy totaal niet, hij negeerde hem compleet. Oudere honden verspillen hun kostbare energie niet aan pups die ze vervelend vinden. Maar hoe zou Daddy reageren op de grijze pup die ik zo leuk vond? Ik bad dat onze energie en ons instinct zich ook op dezelfde golflengte zouden bevinden voor dit belangrijke besluit.

Ik pakte het grijze knulletje voorzichtig bij zijn nekvel op en hield hem achterstevoren voor Daddy, die meteen belangstelling toonde. Hij controleerde de pup door hem te besnuffelen en gaf

me toen met zijn kop een teken dat ik hem op de grond moest zetten. Toen ik het diertje neerzette, boog de kleine knul meteen heel beleefd en onderdanig zijn kop voor Daddy. Daaruit bleek duidelijk dat zijn moeder hem, ook al was hij pas acht weken oud, de grondregels van de hondenetiquette al had bijgebracht: respect voor oudere personen. Daddy bleef hem besnuffelen en het was duidelijk dat ze zich tot elkaar aangetrokken voelden. Maar wat er daarna gebeurde, was echt fantastisch! Toen Daddy de pup helemaal had afgesnuffeld en zich omdraaide om weg te lopen, liep het jonge hondje meteen achter hem aan. Vanaf dat allereerste moment was ik ervan overtuigd dat dit kleine hoopje grijs fluweel Daddy's spirituele 'zoon' zou worden. En dat Amerika al snel een nieuwe, kalme pitbull zou hebben die zich zo goed gedroeg dat hij weer een voorbeeldrol op zich kon nemen.

HOE MARLEY NIET OPGEVOED MOET WORDEN

Blizzard, de labrador retriever

Het boek *Marley and Me* van John Grogan had al vierenvijftig weken in de bestsellerslijst van *The New York Times* gestaan, toen het werd bewerkt tot een bioscoopfilm die wereldwijd meer dan \$215 miljoen op zou brengen. Het zorgde zelfs voor een tweede deel dat *Bad Dogs Have More Fun* heette, iets wat ik als Dog Whisperer helemaal niet leuk vond! Door de oprechte en ontroerende schrijfstijl van Grogan is Marley het symbool geworden van een van de populairste hondenrassen bij Amerikaanse gezinnen, de labrador retriever. Labradors staan als gezinshond op de eerste plaats vanwege hun vriendelijke, energieke en laconieke gedrag. Maar Marley ging in dat opzicht te ver, hij was zelfs volslagen ongezeglijk. 'Marley,' schrijft John Grogan, 'was een uitdagende pupil, stomp-

zinnig, wild en voortdurend afgeleid, een slachtoffer van zijn grenzeloze nerveuze energie... Zoals mijn vader zei nadat Marley een poging had ondernomen een liefdesrelatie aan te gaan met zijn knie: "Aan die hond zit een steekje los."

Marley gaf me de inspiratie om een blonde lab te nemen als tweede hond waarvan ik de puppytijd vast wilde leggen in dit boek. Hoe ik ook gelachen en gehuild heb bij het lezen van John Grogans herinneringen aan Marley, en hoe leuk ik het ook vond dat ik de kans had gekregen om met het gezin Grogan en hun huidige lab, Gracie, te werken, ik wilde het leven van een labrador retriever toch in een ander perspectief tonen. Met andere woorden, ik wilde een hoofdstuk schrijven over hoe de volgende Marley opgevoed moest worden.

Ik riep de hulp in van Crystal Reel, de onversaagde researcher bij de productiemaatschappij van *Dog Whisperer*, MPH Entertainment, bij het zoeken naar de volmaakte labradorpup. Hoewel er meer dan genoeg labradorfokkers in Zuid-Californië zijn, besloten we om onze steun te geven aan een van de uitmuntende opvangcentra in onze omgeving, waar ze dag in, dag uit het leven van verdwaalde, rondzwervende en afgedankte honden redden. Crystal nam contact op met de Southern Californian Labrador Retriever Rescue (SCLRR), een non-profitorganisatie die zich al elf jaar bezighoudt met het heropvoeden en herplaatsen van labrador retrievers en het publiek voorlichting geeft over deze fantastische honden. Crystal bleef een paar weken lang contact houden met SCLRR-vrijwilligster Geneva Ledesma om een aantal pups dat beschikbaar was voor adoptie door te lichten. Uiteindelijk beperkten we onze zoektocht tot twee honden en Geneva en haar collega-vrijwilligster, Valerie Dorsch, verklaarden zich bereid om met de beide hondjes naar het oorspronkelijke Dog Psychology Center in Los Angeles te komen om ze aan mij voor te stellen.

In de maand oktober kun je in Zuid-Californië nog steeds het

gevoel krijgen dat het zomer is, maar er stond toch een ochtendbriesje dat de ergste hitte wegblijs toen ik de hekken van mijn Dog Psychology Center openschoof en oog in oog kwam te staan met de twee labradorpups waaruit ik mijn Marley zou moeten kiezen. Geneva en Valerie hadden elk een hondje aan de lijn. De eerste, een glanzende, stevige zwarte labradorpup, was ergens op een veld als een zwervertje opgepikt. De andere, net zo blond als Marley die inmiddels zoveel literaire roem had vergaard, was samen met een paar andere pups uit hetzelfde nest bij een asiel afgegeven. Het waren allebei mannetjes, ongeveer twee maanden oud, en allebei even lief. Ze hadden ook net allebei hun tweede serie inentingingen gehad, zodat ze medisch gezien helemaal in orde waren, ondanks het feit dat het eigenlijk straathondjes waren.

Aangezien mijn nieuwe project voornamelijk gericht was op preventie, en niet op interventie, wilde ik een pup hebben die van nature kalm en onderdanig was en hem zo opvoeden dat hij dat zou blijven, zodat hij een ideale gezinshond zou worden. Het kostte me maar een paar seconden om tot de conclusie te komen dat de blonde lab de meest geschikte was. Hij liep een beetje rond te snuffelen, een tikje nieuwsgierig, en ging toen lekker ontspannen zitten. Binnen een paar minuten lag hij al languit op de zongestoofde tegels. Daarentegen gedroeg de zwarte lab zich een tikje schichtig, nerveus en erg opgewonden. Hij had zich van ons afgewend en stond aan de lijn te trekken om zich afzijdig te houden. Nu zou het me geen enkele moeite kosten om hem zover te krijgen dat hij zich anders ging gedragen. Maar ik wilde voor dit boek iets anders doen, ik wilde gebruikmaken van het natuurlijke evenwicht dat Moeder Natuur honden al bij de geboorte heeft meegegeven en jullie, mijn lezers, laten zien hoe je die toestand moet bevorderen en handhaven.

Valerie en Geneva waren er allebei helemaal ondersteboven van dat ik de blonde lab koos, omdat ze dachten dat ik me vast meer

aangetrokken zou voelen tot het 'actievere' hondje. 'Ik vond die blonde lab eigenlijk maar lui,' merkte Valerie op. Ondanks het feit dat ze ervaren hondenkenners waren, bleken ze niet in staat om opgewonden energie te onderscheiden van speelse energie. Maar zodra ik ze wees op de wat angstiger energie van de zwarte lab begon het tot Geneva door te dringen wat ik bedoelde. 'Maar weet je dan ook hoe ze zo worden?' vroeg ze aarzelend. 'Worden ze zo geboren?' Ik vertelde haar dat bepaalde angstaanjagende gebeurtenissen een puppy onzeker kunnen maken, vooral als hij geen opmerkelijke moeder of roedelleider heeft om hem te helpen zo'n voorval op de juiste manier te verwerken. Een normale hond is een nieuwsgierige hond, ook al is hij aanvankelijk wat aarzelend. Als je vanaf het begin een overdreven angstig diertje ziet dat alleen maar wil wegkruipen, dan moeten er meteen de alarmbellen gaan rinkelen.

Sommige pups zijn vanaf de geboorte zwak en angstig, de spreekwoordelijke 'kleinste van het nest' en de bittere waarheid is dat in een natuurlijke omgeving die diertjes het waarschijnlijk niet zouden halen. Wij mensen vinden dat heel zielig. Maar we moeten wel leren om ze te helpen daaroverheen te komen, anders blijven ze altijd zo, mede omdat wij zoveel medelijden met ze hebben. Het is geweldig om honden te redden die in fysieke zin hulpeloos rondzwerven, maar we moeten ook leren om ze te bevrijden uit hun angstige geestelijke wereld. Er is geen hond die het verdient om zijn leven lang angstig te blijven. En dat soort heropvoeding begint met onze kalme, zelfverzekerde energie. Niets is gemakkelijker dan naar een zenuwachtige pup toe te rennen en met een hoog stemmetje uit te roepen: 'Alles is goed, hoor, lieverd, niks aan de hand!' Wij denken dat we ze kunnen helpen door ze te bedelven onder wat wij liefde, genegenheid en troost noemen. Maar een zenuwachtig jong hondje dat op die manier benaderd wordt, zal alleen maar nog angstiger en nog opgewondener raken.

Ik liet de meiden zien hoe ze de zwarte pup uit die negatieve, nerveuze toestand konden halen door hem zijn neus te laten gebruiken. Ik haalde een blikje biologisch hondenvoer vlak voor zijn neus langs, zonder het hem echt aan te bieden. Een vleugje van het voer was al voldoende om het kereltje op te kikkeren, waarna hij meteen ging zitten. Zijn oren ontspanden, zonder dat ik een woord had gezegd en zonder dat ik hem aanhaalde. Door kalm, sterk en stil te blijven maar wel een beroep te doen op zijn sterkste zintuig – reukvermogen – was ik erin geslaagd om hem uit zijn angstige toestand te halen.

‘Waar het in feite op neerkomt,’ legde ik verder uit, ‘is dat dit blonde knulletje onder invloed van een eigenaar die geen regels hanteert en alleen maar liefde, liefde en nog eens liefde geeft net zo gemakkelijk een opgewonden standje of een angsthaas of een zenuwpees kan worden. Het is mijn bedoeling om zijn prachtige, natuurlijke toestand de eerste acht maanden van zijn leven te koesteren. Want na acht maanden is het gebeurd. Dan zijn ze pup af. Na acht maanden worden het pubers en gaan ze ons uitdagen, maar als ze hebben geleerd dat er regels, grenzen en beperkingen zijn waaraan ze zich moeten houden, dan zullen ze altijd weer evenwichtig kunnen worden.’

Terwijl ik met de dames van de Southern California Labrador Retriever Rescue stond te praten, begon mijn kleine Marley zich zo op zijn gemak te voelen dat hij in het zonnetje vredig in slaap was gesukkeld. Ik pakte mijn blikje met hondenvoer weer op. ‘Bij pups kunnen we soms een zenuwachtige of geschrokken reactie veroorzaken als we ze met een schok wakker maken,’ vertelde ik. Ik hield het blik met voer onder zijn neus, maar hij werd pas wakker toen hij merkte dat de zwarte lab in de buurt kwam om ook weer even aan het voer te snuffelen. ‘Zie je dat hij helemaal niet verbaasd of geschrokken was toen hij wakker werd?’ merkte ik op. ‘Het is heel normaal voor pups om in het nest tegen elkaar aan te

botsen, over elkaar heen te lopen en elkaar wakker te maken. Op deze manier dwing ik zijn brein om op een vertrouwde manier wakker te worden in plaats van hem te verrassen, want hij kent mijn hand nog niet.’

Nadat ik mijn keus gemaakt had, was het tijd om de nieuwe pup voor te stellen aan mijn roedel. Maar bij jonge hondjes is de eerste indruk van groot belang, dus het moest meteen goed gaan. Aangelokt door het voer volgde de mini-Marley me opgewekt naar het middenterrein van het Dog Psychology Center, waar de roedelleden bij het hek enthousiast op hun nieuwste en jongste lid stonden te wachten. Hij snuffelde bedachtzaam aan het hek en begon te kwispelen. Als hij te opgewonden of te brutaal was geweest, zou het roedel dat als iets negatiefs hebben beschouwd, maar de kleine knul hield zijn kop keurig en vol respect omlaag. Hij was er klaar voor.

Even een korte opmerking over de gezondheid en de veiligheid van pups (waarop we in de volgende hoofdstukken dieper in zullen gaan). Voordat ik de nieuwe labradorpup aan mijn roedel voorstelde, moesten de dames van de SCLRR en ik er zeker van zijn dat de gezondheid van de pup en van mijn eigen honden niet in gevaar zou komen. De vrijwilligsters zorgden ervoor dat ze zeker wisten dat de pups niets onder de leden hadden en hun eerste twee rondes van inenting hadden gehad. Maar ondanks die injecties is het immuunsysteem van een pup pas volledig ontwikkeld als het dier vier maanden is en tijdens die cruciale maanden blijft hij dan ook nog steeds vatbaar voor bepaalde ziekten, met name parvo. Parvo is een virus dat wordt doorgegeven middels de ontlasting van besmette honden. Daarom wilde de SCLRR ook eerst van me horen dat alle honden in het Dog Psychology Center op tijd hun vaccinaties hadden gehad, dat onze instelling schoon was en dat we recentelijk geen uitbraak hadden gehad van parvo of andere besmettelijke ziekten, voordat ze me lieten kiezen

welk hondje ik bij de mijne wilde zetten. Pas toen de SCLRR-vrijwilligers dat zeker wisten, vonden ze het goed dat de labrador bij mijn honden kwam. In dit geval waren er twee partijen – de mensen van de opvang en de nieuwe eigenaar van de hond – die goed opletten dat de gezondheid en het welzijn van de pup niet in gevaar kwamen. We hebben de plicht om extra waakzaam te zijn in deze periode in het leven van een pup, omdat zijn immuunsysteem dan nog niet volgroeid is, maar tegelijkertijd is het ook zo dat we hem niet de normale omgang met andere honden mogen ontzeggen, want dat is van even groot belang voor zijn ontwikkeling.

Blizzard toont zijn genegenheid

Ik pakte hem met een hand in zijn nekvel en tilde hem van de grond. Dat gebaar zorgde er onmiddellijk voor dat hij zich ontspande, ook al ondersteunde ik zijn onderlichaam volledig met mijn andere hand. Daarna hield ik hem laag boven de grond, waardoor ik hem op dezelfde manier aan mijn roedel voorstelde als zijn moeder zou hebben gedaan. Hij hield zijn staart tussen zijn poten, een teken dat hij een beetje angstig was, dus wachtte ik tot

hij ontspande voordat ik hem op de grond zette. De andere honden besnuffelden hem voorzichtig en accepteerden hem onmiddellijk. Binnen tien minuten was hij al intens tevreden zijn nieuwe omgeving aan het inspecteren. Dit knulletje mocht er dan precies zo uitzien als de Marley die via het boek en de film zo populair was geworden, maar hij zou het leven op een heel andere manier ervaren.

VOLG JE NEUS

Angel, de dwergschnauzer

Omdat ik mijn labradorpup uit een opvangcentrum had gehaald, wilde ik naar een topfokker voor de hond uit de terriërgroep die de volgende pup voor dit project zou worden. Een typische eigenschap van de diverse terriërrassen is dat ze allemaal bijzonder afhankelijk zijn van hun neus. Aangezien ‘neus-ogen-oren’ de formule is waarmee ik mijn cliënten altijd leer hoe ze met elke hond moeten communiceren, wilde ik ook een typische ‘snuffelhond’ hebben bij de pups die ik voor dit boek grootbracht. Een hond kan door zijn neus behoorlijk in de problemen komen, zeker als hij zich verveelt, maar als die door geur aangedreven energie al op jeugdige leeftijd in goede banen wordt geleid kan de neus van je hond niet alleen de sleutel tot zijn hart worden, maar ook tot zijn brein. [NB: In Nederland valt de dwergschnauzer niet onder de terriërs, maar onder FCI groep 2: Pinschers, Schnauzers, Molossen en Sennenhonden. FCI is de Fédération Cynologique Internationale, maar de AKC (American Kennel Club) is daarbij niet aangesloten en hanteert dus eigen indelingen en maatstaven.]

Brooke Walker is een majestueuze dame met rood haar die letterlijk overloopt van de positieve energie en als je haar de kans geeft, kan ze je de oren van het hoofd praten over de grote passie in haar leven: het fokken van dwergschnauzers op tentoonstellingsniveau. Vanaf het eerste moment dat ik haar leerde kennen, begreep ik al dat Brooke weet waar ze over praat en ik vroeg haar waarom ze zo geïnteresseerd was geraakt in dit specifieke ras.

‘Toen ik na achtendertig jaar als stewardess met pensioen ging, wist ik dat ik een hond wilde hebben, maar ik had al een paar jaar lang geen hond meer gehad. Vandaar dat ik naar een hondententoonstelling ging, een aantal fokkers aanschoot en die bombardeerde met vragen. Een tentoonstelling is een mooie plek om wat meer over honden te weten te komen, want je komt er alle fokkers tegen die je je maar kunt voorstellen en fokkers praten graag. De dwergschnauzer viel me op omdat ze een bepaalde elegantie heeft, het is echt een gracieus, mooi ras.’

Natuurlijk is Brooke net als de meeste fokkers in de loop van de vijf jaar dat ze ze fokt inmiddels een nog grotere fan geworden van haar uitverkoren ras. ‘Dwergschnauzers verharen niet en ze hebben geen roos. Ze hebben een ideaal formaat, als je vliegt kun je ze in een draagtas meenemen en ze passen precies onder de stoel, dus ze hoeven niet in het ruim. Ik reis heel wat af met mijn honden.’

De dag voordat ik naar Costa Mesa, Californië, reed om mijn schnauzer uit te kiezen uit Brookes laatste nest had het geregend. Alles in en om het huis was rustig, netjes en opgeruimd, ondanks het feit dat er drie twee maanden oude pups, een fokpaartje en een oudere hond rondrenden. Dat is meteen al een heel goed teken. Als je naar een fokker gaat en je belandt midden in een chaos, vol springende, keffende of happende honden, dan moet je niet vergeten dat dit wel de omgeving is waarin jouw pup zijn eerste leerervaringen heeft opgedaan. Een hond die in een chaotische

omgeving opgroeit, zal die onevenwichtige energie vanaf zijn geboorte in zich opnemen. Ik heb al diverse cliënten met dwergschnauzers gehad die me vertelden dat ze er blindelings van uitgingen dat hyperactieve energie en onophoudelijk geblijf ‘onderdeel uitmaakten’ van het ras. Maar het roedel van Brooke logenstrafte die mythe onmiddellijk. De sfeer was rustig en bedaard, hoewel haar pups ook nieuwsgierig of speels waren.

We zaten op Brookes keurige, met flagstones geplaveide patio en keken toe hoe de pups met elkaar worstelden en op onderzoek uitgingen, waarbij ze volop genoten van alle nieuwe dingen die ze zagen of hoorden. Hun oplettende moeder, een tweejarige schnauzerteeff die Binky heette, hield ze samen met ons in de gaten. Hoewel ze ontspannen leek en met name belangstelling leek te hebben voor waar wij mensen mee bezig waren, werd haar aandacht toch af en toe getrokken door een van haar jongen. Het viel me op dat toen het vrouwtje een van haar broertjes een tikje te lang lastigviel Binky vanaf haar plekje op de stenen barbecue sprong en de ondeugd binnen de kortste keren met haar snuit aanstootte en op haar zij legde. Een moederhond staat haar pups wel toe dat ze dominantiespelletjes spelen, maar als het iets te fel gebeurt, grijpt ze in en stelt orde op zaken. Zodra het jonge teeffje ontspande, alsof ze wilde zeggen ‘ja hoor, mam, ik snap het al’ ging de moeder terug en begon weer om Brooke en mij heen te snuffelen. Zo snel, zo precies en zo achteloos kan een moederhond haar jongen corrigeren en het is die kalme en zelfverzekerde, vriendelijke maar vastberaden natuurlijke manier van terechtwijzen die ik aanbeveel voor alle hondenbezitters. Dat is ook precies de manier waarop ik mijn eigen techniek heb ontwikkeld: door goede hondenmoeders als Binky gade te slaan en te imiteren.

Brooke had drie schnauzerpups waaruit ik mocht kiezen: twee reutjes, een met een blauw papieren bandje om en een met een

groen bandje, en een teefje dat een roze bandje om had. Het teefje was de kleinste van de drie. Maar aan de manier waarop ze haar broertje met de groene band aftuigde, kon ik zien dat ze een behoorlijk hoog energieniveau had. Brooke had duidelijk een favoriet waarvan ze verwachtte dat ik hem zou uitkiezen en dat was meneer Blauwband, een gitzwarte schnauzer met glanzende zil-verkleurige wenkbrauwen, borst, poten en staart. Ze stelde hem voor als 'de beste van het nest'. 'Hij was overal de eerste in. Hij was de eerste die uit de kraamkist klom. Hij was de eerste die blafte. Hij was de eerste die als hij daar zin in had gewoon over de andere pups heen kroop en hij was zelfs de eerste die op zijn vier pootjes kon staan. Hij is van nature bijzonder intelligent en heeft een hoop leiderskwaliteiten.'

Door de manier waarop ze de energie van de eerste beide hondjes beschreef, kwam het mannetje met de groene band automatisch op de laatste plaats in de gezinshiërarchie. Maar ik kon duidelijk zien dat hij helemaal niet angstig of bezorgd was en zijn energie was middelmatig, zeker niet laag. Om hun verschil in temperament te beoordelen zette ik de drie pups op drie verschillende tuinstoelen. Meneer Blauw sprong onmiddellijk van zijn stoel en kwam naar me toe hollen: hij wilde overal met zijn neus bovenop zitten. Toen Brooke hem weer op de stoel zette, sprong hij er meteen weer af. Het duurde iets langer voordat het teefje, het roze juffertje, eraf sprong, maar uiteindelijk kon ze zich niet meer inhouden en volgde het voorbeeld van haar dominante broertje. Van de drie hondjes slaagde alleen meneer Groen erin om op de stoel te blijven zitten en gewoon toe te kijken. Hij jankte niet, hij wriemelde niet, hij zat gewoon opletterend te wachten op het volgende teken dat ik hem zou geven. Ik vroeg Brooke wat haar mening over hem was. 'Volgens mij wordt dat een geweldig huisdier, want hij is echt ontzettend lief. Hij is wat vriendelijker dan zijn broertje, wat minder onafhankelijk. Maar zelf hou ik

meer van onafhankelijke honden, want ik heb gemerkt dat die gemakkelijk af te richten zijn.’

Net als de meiden van de SCLRR keek Brooke ervan op dat mijn keuze op meneer Groenband viel, de hond met de middelmatige energie. Ik wees haar erop dat ik als ‘Dog Whisperer’ weliswaar van honden met een hoog energieniveau hield, maar dat de meeste kandidaat-hondenbezitters niet zoveel ervaring hadden als zij en ik en dat een onafhankelijke, dominante pup weinig moeite zou hebben om hen de baas te worden als ze hem in huis haalden. Mijn bedoeling voor dit boek was om pups te zoeken die al bij de aanvang van hun leven een volmaakt, aangeboren ‘medium’-energieniveau hadden – geschikt voor een doorsnee of zelfs onervaren hondenbezitter of gezin – en mijn lezers precies te laten zien hoe ze die geestestoestand in de cruciale puppytijd en de maanden daarna konden bewaren.

Het nest waaruit Angel kwam

Nadat ik meneer Groen had uitgekozen vroeg ik aan Brooke of ze me een handdoek of een lap kon geven met de geur van zijn oorspronkelijke hondenfamilie, om hem te helpen bij de overgang van zijn eerste roedel naar dat van mij. Brooke ging nog veel verder. Ze gaf me zijn ‘papieren’ – met inbegrip van het paspoort dat bevestigt dat hij een mannelijke dwergschnauzer is, zijn AKC-certificaat en zijn inentingsbewijzen, compleet met de data waarop hij opnieuw ingeënt moest worden. Ze gaf me ook een brochure vol informatie over het ras, een trimkaart en een klein ‘afscheidsmandje’ met hondenbrokjes, een speeltje in de vorm van een teddybeer, en een borstel. Dat is de ‘persoonlijke toets’ die je krijgt als je een hond adopteert van een eersteklas fokker. Voor fokkers als Brooke is iedere hond niet zomaar een hond. Het is ontegenzeggelijk een lid van het gezin en hoewel ze als levensdoel heeft om al die honden een goed tehuis te bezorgen, neemt iedere pup die ze verkoopt een stukje van haar hart mee als hij of zij het huis uit gaat.

Ik ben een groot aanhanger van het adopteren van honden uit opvangcentra of asiels en ik moedig mensen die van plan zijn om die route te bewandelen altijd aan. Amerika kent een gigantisch overschot aan honden en twee tot drie miljoen dieren worden ieder jaar afgemaakt, alleen maar omdat er geen huis voor kan worden gevonden. Iedere opvang- of asielhond die door een gezin wordt opgenomen is weer één hond minder die zijn kostbare leven zal verliezen omdat het dier gewoon ongewenst is. En het geeft je een extra fijn gevoel als je zo’n asioldier een goed leven kunt bezorgen. Maar als er onder jullie toch mensen zijn die liever naar een fokker gaan, dan is het goud waard als je zo iemand als Brooke treft. Als je thuiskomt met een pup van een fokker die net als Brooke ethiek hoog in het vaandel heeft staan en bovendien jaren ervaring heeft, dan kom je niet alleen met dat ene hondje thuis, maar met de selecte stambomen van een aantal generaties honden. In feite heb je dan een stukje hondengeschiede-

nis in handen. Brooke zegt dat wat haar betreft de belangrijkste elementen bij het fokken gezondheid, temperament en bevestiging zijn, oftewel het handhaven van de integriteit van het ras. In het volgende hoofdstuk gaan we dieper in op het vinden van fokkers als Brooke.

Dat soort fokkers kunnen de stamboom van hun uitverkoren ras onder meer handhaven door ervoor te zorgen dat hun pups niet in verkeerde handen vallen. De alarmbellen met betrekking tot het niveau van de fokker moeten onmiddellijk gaan rinkelen als zo iemand bereid is om je ongezien een pup te verkopen, dus zonder te informeren naar je ervaring met honden, je huiselijke omstandigheden en de manier waarop je van plan bent voor het dier te zorgen. Een belangrijk item voor veel fokkers is het adoptiecontract. Brooke liet mij een contract tekenen waarin met nadruk werd vermeld dat ik meneer Groen niet mocht laten castreren voordat de puppytijd van acht maanden voorbij was. Zelf geef ik er de voorkeur aan reutjes al met zes maanden te laten castreren, om te voorkomen dat ze kennismaken met die allesoverheersende vervelende paringsdrift. Maar ik kan begrip opbrengen voor Brookes standpunt: als fokker wil ze de pup tot de puberteit laten opgroeien, voordat ze besluit om wel of niet met de hond te gaan fokken en zijn waardevolle stamboom voort te zetten. Ik ging er ook mee akkoord dat ik na afloop van de puppytijd de hond aan haar terug zou geven als ik besloot hem niet te houden of geen tehuis voor hem vond dat volgens ons allebei geschikt was. Ik heb grote bewondering voor de zorg waarmee Brooke haar nestjes begeleidt.

Tijdens het kleine halfuur dat we kwijt waren aan de hele papierwinkel bleef meneer Groen op zijn dooie gemak naast me zitten. Dat is echt heel bijzonder voor een pup. Op dat moment bevestigde meneer Groen al dat ik de juiste dwergschnauzer voor dit boek had uitgekozen.

Nadat ik alles had getekend en afscheid had genomen van Brooke nam ik meneer Groen mee naar mijn auto, nadat ik eerst een deken uit de mand van zijn moeder als lokkertje op de stoel had gelegd. Natuurlijk moest ik hem op de vloer van de auto zetten, maar ik wilde hem zoveel mogelijk de kans geven om zelf op de stoel te springen. Bij een pup is geduld een eerste vereiste en de eerste keer dat je een pup weghaalt uit het nest is een van die momenten waarbij je echt zoveel mogelijk geduld moet zien op te brengen. Ik hield hem een kauwstafje voor en liet hem de geur daarvan volgen terwijl ik hem voorzichtig met mijn hand onder zijn achterste in de auto tilde. Van daaruit kon ik hem langzaam maar zeker in de bench lokken waarin hij de reis zou maken naar zijn nieuwe huis en familie in Santa Clarita. Zodra ik met hem thuiskwam, waren mijn jongens zo onder de indruk van zijn vriendelijke aard dat ze meneer Groen onmiddellijk Angel doopten.

EEN SALUUT VOOR DE LEIDER

Mr. President, de Engelse bulldog

Omdat ik inmiddels al de beschikking had over de volgende lievelingspitbull van heel Amerika, mijn zorgeloze labrador en mijn schnauzertje dat zich altijd door zijn neus zou laten leiden, wilde ik voor de laatste pup van de groep een ras met een volkomen andere inborst. Ik heb altijd een speciale voorkeur gehad voor bulldogs en ik ben niet de enige in Amerika. Volgens *USA Today* staan bulldogs al twee jaar lang in de AKC-top tien van ‘de meest populaire honden in Amerika’.¹ Ik zou me kunnen voorstellen dat veel van mijn lezers het gevoel hebben dat een bulldog of een soortgelijk ras de juiste hond voor hen is. Er worden veel sprookjes verteld over bulldogs – dat het allemaal luie donders zijn, dat je er niet

veel energie voor hoeft te hebben, dat ze bijna niet in beweging te krijgen zijn, of dat het altijd zorgeloze en vriendelijke honden zijn met een mild temperament. In veel gevallen komen die verhalen uit, maar er ook nog een andere kant van de medaille.

De waarheid is dat de bulldog oorspronkelijk afkomstig is van de Britse eilanden en zijn naam dankt aan de rol die hij oorspronkelijk moest vervullen. Hij was namelijk een van de hoofdrolspelers in de wrede, maar helaas bijzonder populaire sport van 'bullbaiting', een gevecht tussen een stier en honden, waarbij de stier in een hok of een ruimte werd gezet waarna er vervolgens een of meerdere honden op hem werden losgelaten die hun tanden in zijn nek moesten zetten. De eerste bulldogs – afstammelingen van klassieke Aziatische mastiffs en mopshonden – werden speciaal gefokt op woestheid, uithoudingsvermogen en een verbijsterende weerstand tegen pijn. Toen bullbaiting in 1835 in Engeland werd verboden begon een mildere, zachtaardiger generatie van bulldog-liefhebbers zich met het stamboek te bemoeien en verdween de typische woestheid van de originele Olde English Bulldog uit het ras. Maar eigenschappen als strijdlustigheid, volharding en wat door veel mensen 'eigenzinnigheid' wordt genoemd zitten nog steeds verankerd in het DNA van de bulldog. Er zijn honden waarbij die aan het ras gelieerde neigingen maar moeilijk in banen te leiden zijn.

Iets wat eigenlijk nauwelijks bekend is van allerlei soorten bulldogs is dat ze in zekere zin al vanaf hun geboorte gehandicapt zijn, vanwege het feit dat ze door de mens zijn opgescheept met ingedrukte, platte neuzen en nauwe luchtpijpen. In haar blauwdruk voor honden heeft Moeder Natuur geen rekening gehouden met dit soort neuzen, maar in een ver bulldogverleden ging de mens ervan uit dat een plattere snuit inhield dat er een sterkere kaak ontstond, waarmee het dier zich beter in de stier kon vastbijten. Het feit dat een bulldog puft en snurkt, wekt vaak de sympathie

op van bulldogeigenaars. Dat er meestal een beetje om gelachen wordt, is een van de bijverschijnselen van hun onnatuurlijke hondenuiterlijk.

Een ander resultaat van dat unieke uiterlijk houdt in dat het reukvermogen van de bulldog doorgaans niet zo sterk is als dat van andere rassen en dat is weer een nadeel bij het spoorzoeken, waardoor ze meer moeite hebben om de weg terug te vinden als ze verdwalen of hun roedel kwijtraken. Daardoor kunnen ze zich ook gaan aanwennen om zich bij hun reacties op de wereld om hen heen meer op hun ogen te verlaten dan op hun neus. Dat is heel onnatuurlijk voor een hond en het kan ervoor zorgen dat ze vaker meteen in problemen komen met onbekende honden, doordat ze te snel of op het verkeerde moment oogcontact zoeken. Aangezien ik van mening ben dat de neus van een hond de sleutel is tot zijn gedrag, wilde ik een Engelse bulldog op de juiste manier grootbrengen, door wat extra moeite te doen om hem dezelfde op geur gebaseerde opvoeding te geven die de rest van mijn honden krijgt. Ik wilde het beste uit zijn aan het ras gelieerde eigenschappen – geduld, trouw en genegenheid – naar boven halen zodat hij meer als hond dan als bulldog op zou groeien.

In dezelfde maand dat ik Angel had opgehaald, zou ik de Engelse bulldog waarvan ik droomde krijgen van een oude kennis van me, die zich specialiseert in het fokken van Engelse bulldogs met een mild en betrouwbaar temperament. Mijn vriend wist dat ik een hond wilde met een gemiddeld energieniveau en een van zijn teven had net geworpen. Deze stevige, wit met bruine knul die eruitzag alsof hij een veel te grote pyjama aanhad, was het enige jong van zijn moeder. Hij was zelfs met de keizersnede geboren, zoals meestal het geval is bij bulldogs, want een ander bijverschijnsel van de genetische manipulaties van de mens is dat de kop en de brede borstkas van bulldogpups zo groot zijn dat ze niet op de normale manier ter wereld kunnen komen. Onze reser-

cher, Crystal Reel, ging met me mee om het nieuwe hondje op te halen. Ze was in de wolken, want ze is stapelgek op Engelse bulldogs. Ze mocht van mij de naam van het mannetje uitkiezen en dat werd General George Washington, oftewel Mr. President.

Als je wel eens afleveringen hebt gezien van *Dog Whisperer* dan heb je misschien twee van de vele bulldogs gezien die ik op verzoek heb heropgevoed: Jordan uit de eerste serie uitzendingen en Matilda uit het derde seizoen. Ze waren allebei geobsedeerd door skateboards. Ze vielen ze aan, beten zich erin vast en weigerden hardnekkig om ze weer los te laten. Obsessief bijtgedrag – kauwen, vastgrijpen en koppig vasthouden – is een van die antieke bulldogtrekjes waarover ik het eerder had en als eigenaar zul je dat van het begin af aan onder controle moeten houden of af moeten leren. Het puppystadium is de fase waarin je de meeste kans hebt op het indammen van de frequentie van dit rasgelieerde gedrag waarop het oude cliché ‘zo vasthoudend als een bulldog’ is gebaseerd.

Zodra ik hem in huis had gehaald begon Mr. President meteen zijn bulldogkarakter te vertonen. Hij was de enige van de vier pups die tijdens het schrijven van dit boek zijn opgevoed die kauwgedrag vertoonde. Maar als een pup twee maanden oud is, heeft de eigenaar nog alle kans om dat soort gedrag tegen te gaan of in andere banen te leiden voordat het een probleem wordt. Bij Mr. President begon ik hem eerst af te leiden met allerlei lekkere luchtjes, niet alleen om zijn aangeboren obsessieve energie te kanaliseren, maar ook om hem aan te moedigen zijn neus meer te gebruiken. Als hij te fanatiek wordt dan is een lichte aanraking in zijn nek of op zijn schoften voldoende om meteen een eind te maken aan dat dwangmatige gedrag. In hoofdstuk vier zal ik dieper ingaan op het kanaliseren en corrigeren van ongewenst gedrag.

Correctie met de hand in de nek van Mr. President

DE PUPS KOMEN THUIS

Toen ik zover was dat ik aan dit boek kon beginnen, had ik alle vier pups tot mijn beschikking. Junior was anderhalf en zat dus midden in zijn puberteit. Blizzard, de blonde lab, was net vier maanden geworden en zowel het dwergschnauzertje Angel als Mr. President, de Engelse bulldog, was iets meer dan twee maanden. Aangezien ik toen midden in de verhuizing zat van mijn oorspronkelijke Dog Psychology Center midden in Los Angeles naar een nieuw stuk land van ruim dertien hectare in het wilde, heuvelachtige gebied van de Santa Clarita Valley, had ik al voor een aantal honden van mijn roedel een nieuw tehuis gevonden. Andere werden ondergebracht bij pleeggezinnen of gingen naar het terrein in Templeton, Californië, waar mijn vriendin en beschermeling Cheri Lucas haar eigen roedel houdt van vijftig honden die herplaatst of heropgevoed moeten worden. Dat betekende dat de

nieuwe pups grootgebracht zouden worden in Casa Millan – ons middelgrote ranchachtige huis aan de rand van Santa Clarita Valley – met dagelijkse uitstapjes naar de plattelandsoase van mijn nieuwe Dog Psychology Center, een paar minuten verderop, terwijl ik voorbereidingen trof voor de opening daarvan in de herfst van 2009. Alles bij elkaar bestond ons gezinsroedel (met inbegrip van mijn vrouw, Ilusion, en onze zoons, Calvin en Andre) vanaf dat moment uit de vier pups, Junior, Blizzard, Angel en Mr. President, mijn bejaarde pitbull Daddy (vijftien), onze chihuahua's Coco (vijf) en Minnie (twee), een jackrussellterriër Jack (vier) en een tweejarig yorkie, Georgia Peaches, een hondje dat ik niet lang daarvoor uit een broedfokkerij had gered toen ik voor een lezing in Atlanta was. Omdat het Dog Psychology Center in een soort stroomversnelling verkeerde, kwam ik ook regelmatig thuis met honden uit *Dog Whisperer* die een intensieve begeleiding nodig hadden, dus de pups werden voortdurend geconfronteerd met een steeds veranderende bezetting van verschillende rassen, leeftijden en mate van onevenwichtigheid.

Mijn puppy-experiment kon beginnen. Het doel was om vier evenwichtige honden van verschillend ras op te voeden, het natuurlijke evenwicht dat ze bij hun geboorte hadden meegekregen te behouden en te voorkomen dat ze in de toekomst problemen zouden krijgen. In de rest van dit boek zullen deze pups een belangrijke rol spelen terwijl ze hun verschillende ontwikkelingsfasen doormaken, zodat jullie precies kunnen zien hoe ik tijdens hun opvoeding gebruik heb gemaakt van de principes van hondenpsychologie.

Ik voelde me geïnspireerd en gesterkt terwijl ik een aantal babyhekjes installeerde en in de grote garage met een openslaande deur naar de tuin naast het huis de rij comfortabele hokken opstelde, waarin onze honden de nacht zouden doorbrengen. Calvin en Andre hielpen ook een handje om ons huis voor te bereiden

op deze opwindende nieuwe ervaring. In de komende zeven maanden zouden mijn hele gezin en ik samen verrukt mogen aanschouwen hoe deze honden de wonderbaarlijke levensperiode van puppyfase tot het begin van hun puberteit doormaakten.